

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 października 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił R. G. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ, powołując się na przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego 60 lat dla mężczyzn, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat, oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 25 lat dla mężczyzn. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego. Organ rentowy wskazał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił krótszy, niż wymagany przez ustawodawcę, staż pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w okresie od 11.10.1982 r. do 30.06.1983 r. i od 1.07.1983 r. do 1.05.1991 r., co łącznie stanowi staż pracy w ilości 8 lat, 6 miesięcy i 22 dni. Do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach ZUS nie uwzględnił okresów zatrudnienia: od 1.02.1972 r. do 25.01.1973 r. oraz od 9.01.1975 r. do 17.09.1982 r. w (...), gdyż brak jest świadectwa pracy w szczególnych warunkach. Natomiast z angaży wynika, że ubezpieczony pracował na stanowisku kierowcy. Jedynie w świadectwie pracy i zaświadczeniu z archiwum zawarto informację, że wnioskodawca ostatnio pracował jako kierowca samochodu ciężarowego marki S. 38, brak jest jednak danych od kiedy wykonywał on pracę na tym stanowisku. (decyzja k. 45 – 46 akt ZUS)

Wnioskodawca uznał powyższą decyzję organu rentowego za krzywdzącą i w dniu 14 listopada 2014 r. złożył odwołanie do Sądu Okręgowego w Łodzi wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do spornego świadczenia. Ubezpieczony podniósł, że świadczył też pracę w warunkach szczególnych w spornych okresach zatrudnienia od 1.02.1972 r. do 25.01.1973 r. oraz od 9.01.1975 r. do 17.09.1982 r. w (...). Wnioskodawca wskazał, że nie starał się o świadectwo pracy w warunkach szczególnych z przedmiotowych okresów pracy. (odwołanie k. 2 – 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wywodząc jak w zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie k. 6 - 7)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił, co następuje:

R. G. urodził się w dniu (...) (bezsporne)

Wnioskodawca uzyskał uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi: prawo jazdy kategorii A - od 11.04.1970 r., kategorii B, C - od 10.07.1971 r., kategorii B+ E, C+ E - od 06.09.1982 r. oraz kategorii D - od 06.07.1983 r. (zaświadczenie k. 47)

W okresie od 1 lutego 1972 r. do 17 września 1982 r. wnioskodawca był zatrudniony na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładach (...) w Ł.. W okresie od 26.01.1973 r. do 9.01.1975 r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową. (świadectwo pracy, karty obiegowe zmian w aktach osobowych k. 55)

We wskazanym wyżej zakładzie pracy ubezpieczony otrzymał angaże na następujące stanowiska pracy:

- od 1.02.1972 r. – kierowcy w D. (...);
- od 1.11.1976 r. – robotnika transportu zewnętrznego w D. (...);
- od 1.07.1979 r. – kierowcy samochodu ciężarowego marki S. w D. (...). (angaże, karty obiegowe zmian, zakres obowiązków i odpowiedzialności na stanowisku robotnika transportu zewnętrznego, pismo wnioskodawcy o zmianę stanowiska pracy z dnia 28.06.1979 r. w aktach osobowych k. 55)

(...) miał w posiadaniu około 12 samochodów marki S., a ponadto w firmie były też samochody dostawcze takie jak: Ż., N. oraz jeden samochód osobowy.

U tego pracodawcy wnioskodawca od 1.02.1972 r. pracował jako kierowca samochodów osobowych oraz jako robotnik transportu zewnętrznego. W dniu 28.06.1979 r. ubezpieczony skierował do dyrekcji zakładu pracy wnioski o przeniesienie ze stanowiska kierowcy samochodu osobowego na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego marki S., ponieważ samochód ten miał nie być obsadzony od dnia 1.09.1979 r. z uwagi na przejście na emeryturę dotychczasowego kierowcy. Od dnia 1.07.1979 r. wnioskodawca pracował jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Wnioskodawca jeździł samochodem skrzyniowym marki S.. W tym zakładzie pracy samochody były przypisane do poszczególnych kierowców. Wnioskodawca woził tym samochodem przędzę, tkaniny, odpady, skrzynie po przędzy, chemikalia w cysternach. Codziennie wnioskodawca miał wydawane karty drogowe i jeździł co najmniej po 8 godzin dziennie. Kierowca samochodu ciężarowego zawsze jeździł z pracownikiem transportu zewnętrznego do wykonywania prac załadunkowych i wyładunkowych. Ubezpieczony sam nie zajmował się załadunkiem i wyładunkiem towaru. Gdy skończył pracę to otrzymywał kolejne zlecenie od kierownika. Załadunek trwał 30 minut i podobnie wyładunek. Gdy ubezpieczony jechał z tkaniną to wykonywał jeden kurs, a jak z przędzą to 2-3 kursy dziennie. Tym samochodem ciężarowym ubezpieczony jeździł w dłuższe trasy i po mieście. Trasy były najczęściej jednodniowe. W przejazdach odbywanych w Ł. rozwoził przędzę a potem przywoził skrzynie po przędzy, a na dalszych odcinkach pozamiejskich przewoził płótna. Wtedy jeździł do takich miast jak K., R., R., W., P., L.. W ten sposób pracował on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy do końca zatrudnienia, rezygnując z pracy gdy otrzymał propozycję zmiany stanowiska pracy. (zeznania wnioskodawcy w części z dnia 24.06.2015 r. 00:01:19, k. 41, zeznania świadka Z. G. k. 42 – 43, zeznania świadka L. A. k. 43 - 44, zeznania świadka M. M. k. 44, angaże, karty obiegowe zmian, pismo wnioskodawcy o zmianę stanowiska pracy z dnia 28.06.1979 r., zakres obowiązków i odpowiedzialności na stanowisku robotnika transportu zewnętrznego w aktach osobowych k. 55)

W okresie od 20 września 1982 r. do 1 maja 1991 r. ubezpieczony świadczył pracę na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. i w okresie od 11 października 1982 r. do 30 czerwca 1983 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych jako kierowca autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15 wymienioną w wykazie A dziale VIII poz. 2 stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz.43 z późn zm.). (bezsporne, a nadto świadectwo pracy w szczególnych warunkach k. 33 – 34 akt emerytalnych ZUS)

Wnioskodawca udowodnił posiadanie łącznie 29 lat, 11 miesięcy i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych. (okoliczność bezsporna)

Wnioskodawca nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego. (okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności o dokumenty zawarte, w załączonych do akt sprawy, aktach emerytalnych ZUS oraz aktach osobowych z (...), w tym o angaże, karty obiegowe zmian, pismo wnioskodawcy o zmianę stanowiska pracy z dnia 28.06.1979 r., nadto o zeznania świadków oraz wnioskodawcy w zakresie w jakim Sąd przypisał im przymiot wiarygodności.

Sąd odmówił wiary zeznaniom wnioskodawcy w zakresie jego twierdzeń, że przez cały sporny okres od 1 lutego 1972 r. do 17 września 1982 r. w (...) wykonywał on w pełnym wymiarze czasu pracy i stale pracę w warunkach szczególnych jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, gdyż jego zeznania nie znajdują potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych z tego zakładu pracy wynika, jedynie, że z całą pewnością ubezpieczony pracował we wskazanym charakterze dopiero od dnia 1.07.1979 r. Powyższe wynika bezsprzecznie z wniosku R. G. z dnia 28.06.1979 r. skierowanego do Dyrekcji zakładu pracy o przeniesienie ze stanowiska kierowcy samochodu osobowego na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego.

Świadek M. M. w swoich zeznaniach przyznał, że został skierowany przejściowo do pracy w charakterze kierowcy samochodu osobowego na czas zastępstwa innego pracownika z powodu urlopu. Jednakże po zakończeniu tego okresu

wyżej wymieniony świadek nie musiał pisać podania do Dyrekcji o przeniesienie z powrotem na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego.

Wnioskodawca nie pamiętał okresu pracy sprzed 1979 roku jak i okazanego mu podania o przeniesienie z auta osobowego na ciężarowe. Nie umiał jednak wyjaśnić dlaczego to podanie znajduje się w aktach pracowniczych chociaż nie powinno mieć miejsca, jeżeli, jak twierdził, jeździł tylko krótki okres autem osobowym, zastępując urlopowanego pracownika. Wskazana wątpliwość nie może być rozstrzygnięta na korzyść wnioskodawcy, skoro świadek M. nie musiał pisać takich podań.

Z powyższego wynika, że stanowisko kierowcy samochodu osobowego zajmowane przez ubezpieczonego przed datą 01.07.1979 r. nie dotyczyło jedynie pracy w okresie zastępstwa pracowniczego, szczególnie, że w przedmiotowym podaniu ubezpieczony napisał, że pojawiła się możliwość zmiany stanowiska pracy, gdyż jeden z samochodów ciężarowych miał być od tej daty nie obsadzony z uwagi na emeryturę innego pracownika. Natomiast w sytuacji pracy na zastępstwo wnioskodawca powróciłby do pracy na swoim samochodzie ciężarowym, który we wcześniejszych latach zostałby mu przydzielony.

Podkreślić należy, że angaże, podanie o przyjęcie do pracy, karty obiegowe zmian odnośnie zwolnienia do pełnienia służby wojskowej oraz przyjęcia po odbyciu tej służby dotyczą tylko stanowiska kierowcy bez adnotacji, że był to samochód ciężarowy o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Natomiast świadectwo pracy z tego zakładu dotyczy tylko ostatnio zajmowanego stanowiska pracy.

Także zgłoszeni dopiero po pierwszym przesłuchaniu wnioskodawcy świadkowie nie potwierdzili jednoznacznie, że wnioskodawca świadczył pracę w szczególnych warunkach w całym sporym okresie.

Świadek Z. G. przyznał, że nie otrzymał świadectwa pracy w szczególnych warunkach a z jego zeznań wynika, że jeździł zarówno samochodami ciężarowymi o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony jak i samochodami dostawczymi typu Ż.. W tym stanie rzeczy fakt, że pracodawca nie wystawiał przedmiotowego świadectwa miało swoje uzasadnienie. Świadek ten przyznał też, że kierowcy jeździli zawsze z pracownikami transportu zewnętrznego a więc wnioskodawca na stanowisku pracownika transportu mógł jeździć samochodami ciężarowymi o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, ale nie jako kierowca.

Inny świadek, L. A. przyznał zaś, że nie pamięta dobrze wszystkich okoliczności związanych z zatrudnieniem wnioskodawcy.

Sąd całkowicie pominął dowód z zeznań świadka J. W., gdyż nie ma on znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Wyżej wymieniona nie pracowała nigdy w D. (...), lecz w biurze pracodawcy i nie zajmowała się pracą kierowców oraz nie była zorientowana na jakim samochodzie jeździ dany kierowca.

W ocenie Sądu także zaświadczenia wystawione przez kierownika D. (...) Z. M., nie stanowią dowodu na świadczenie przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych w całym sporym okresie. Pierwszy z dokumentów nie jest opatrzony datą i wskazuje jedynie ogólnie, że wnioskodawca pracował jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony bez określenia jakich okresów dotyczy. Natomiast drugie zaświadczenie także nie jest wiarygodne, gdyż nie ma na nim daty wystawienia i brak oryginału tego dokumentu w aktach osobowych udostępnionych przez Archiwum Zakładowe. Wnioskodawca oświadczył natomiast, że załączone wcześniej dokumenty pracownicze pozyskał z archiwum.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, odwołanie R. G. nie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura, po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do art. 32 ust. 1 powołanej ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Ustęp 2 tego przepisu stanowi natomiast, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Ustęp 4 cytowanego przepisu stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ustępie 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ustępie 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Przywołane przepisy dotychczasowe to Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz.43 z późn. zm.). W myśl § 2 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ustęp 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. W § 3 ustawodawca wskazał, że za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany „wymaganym okresem zatrudnienia” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Z kolei § 4 tego rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie nie był kwestionowany wymagany okres zatrudnienia. Ubezpieczony udowodnił bowiem posiadany okres składkowy i nieskładkowy, który przekracza wymagany 25 - letni okres. Natomiast przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było udowodnienie przez wnioskodawcę wymaganego okresu - 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie uznał do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia ubezpieczonego od 1 lutego 1972 r. do 17 września 1982 r. w (...) w Ł..

Okresy pracy w szczególnych warunkach, stosownie do § 2 ust. 2 cytowanego Rozporządzenia, stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 Rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku (II URN 3/95, OSNAP

1996/16/239, opubl. OSNP 1996/16/239) stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

W ocenie Sądu Okręgowego, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj dokumentów znajdujących się w aktach osobowych istnieją jedynie podstawy do zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach spornego okresu zatrudnienia od 1 lipca 1979 r. do 17 września 1982 r. w (...) w Ł. jako kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, to jest pracy przewidzianej w załączniku do przywołanego na wstępie Rozporządzenia - Wykazie A dziale VIII punkcie 1, zatytułowanym "Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego"

Brak jest natomiast wystarczającego materiału dowodowego do przyjęcia, że wnioskodawca już od początku zatrudnienia, tj. od 1.02.1972 r. pracował jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy takie jak angaże, podanie o przyjęcie do pracy, karty obiegowe zmian odnośnie zwolnienia do pełnienia służby wojskowej oraz przyjęcia po odbyciu tej służby dotyczą tylko stanowiska kierowcy bez adnotacji, że był to samochód ciężarowy o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Brak też jest innych wiarygodnych, a więc pewnych dowodów na podstawie których można by przyjąć okoliczności przedstawione przez wnioskodawcę. Natomiast pismo ubezpieczonego z dnia 28.06.1979 r. dotyczy objęcia stanowiska kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony od dnia 01.07.1979 r. Także zgłoszeni w przedmiotowym postępowaniu świadkowie nie potwierdzili, że ubezpieczony przed datą 1.07.1979 r. świadczył pracę w szczególnych warunkach.

Oczywiście świadkowie jako koledzy wnioskodawcy z okresu pracy zeznawali na temat faktów sprzed ponad 35 lat. Dlatego mógł im utrwalić się tylko okres pracy po odbyciu służby wojskowej, który wnioskodawca wykonywał najdłużej, czyli jazdy na autach ciężarowych powyżej 3,5 tony. Szczególnie, że wiarygodność świadków uzależniona jest od zdolności do postrzegania i zapamiętywania pewnych faktów oraz późniejszej umiejętności ich odtwarzania. Trudno dziwić się świadkom, że zeznali bardzo ogólnikowo zgodnie stanowiskiem wnioskodawcy, mając na uwadze, że sami nie potrafili podać bardziej szczegółowych faktów ze swojego okresu pracy.

Poza sporem pozostawał okres pracy w szczególnych warunkach od 11.10.1982 r. do 30.06.1983 r. i od 1.07.1983 r. do 1.05.1991 r. w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. na stanowisku kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15 wymienionym w wykazie A dziale VIII poz. 2 stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Podkreślić należy, że w przypadku nawet dodatkowo uwzględnienia do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 1.11.1976 r. do 01.07.1979 r. w (...) w Ł. na stanowisku robotnika transportu zewnętrznego to i tak staż pracy w szczególnych warunkach nie wyniesie wymaganych 15 lat pracy. Ten okres zaczyna swój bieg w około dwa lata po odbyciu służby wojskowej co powoduje, że hipotetyczne uwzględnienie tego okresu zatrudnienia nie pozwoli na jednoczesne uwzględnienie okresu odbytej służby wojskowej.

W tym miejscu zatem uznać należy, że R. G. nie spełnił jednego z wymaganych przez ustawodawcę warunków do uzyskania prawa do emerytury określonych na mocy art. 184 ustawy, to jest nie posiada wymaganego stażu pracy w szczególnych warunkach w ilości 15 lat. Bezprzedmiotowym jest więc badanie pozostałych przesłanek warunkujących przyznanie powyższego świadczenia.

Zgodnie bowiem z treścią art. 100 ust. 1 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie R. G., jako niezasadne uznając tym samym prawidłowość wydanej w dniu 24 października 2014 r., decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł..

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.